

”Kaikki kansat kootaan hänen eteensä, ja hän erottaa ihmiset toisistaan, niin kuin paimen erottaa lampaat vuohista.

Hän asettaa lampaat oikealle ja vuohet vasemmalle puolelleen.

Sitten kuningas sanoo oikealla puolellaan oleville: ”Tulkaa tänne, te Isäni siunaamat. Te saatte nyt periä valtakunnan, joka on ollut valmiina teitä varten maailman luomisesta asti.

Minun oli nälkä, ja te annoitte minulle ruokaa. Minun oli jano, ja te annoitte minulle juotavaa. Minä olin koditon, ja te otitte minut luoksenne.

Minä olin alasti, ja te vaatetitte minut. Minä olin sairas, ja te kävitte minua katsomassa. Minä olin vankilassa, ja te tulitte minun luokseni.’

Silloin vanhurskaat vastaavat hänelle: ”Herra, milloin me näimme sinut nälissäsi ja annoimme sinulle ruokaa, tai janoissasi ja annoimme sinulle juotavaa?”

Milloin me näimme sinut kodittomana ja otimme sinut luoksemme, tai alasti ja vaatetimme sinut?”

Milloin me näimme sinut sairaana tai vankilassa ja kävimme sinun luonasi?”

Kuningas vastaa heille: ”Totisesti: kaiken, minkä te olette tehneet yhdelle näistä vähäisimmistä veljistäni, sen te olette tehneet minulle.”⁹

Rukoilen, että voisimme kaikki tehdä niin. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. OL 18:10, 15, kursivointi lisätty.
2. Ks. PKO, ”Sielu”, scriptures.lds.org/fi.
3. ”Ensin huomaa, sitten palvele”, *Liahona*, marraskuu 2012, s. 78.
4. Luuk. 10:37.
5. Ks. Alexander B. Morrison, ”Ravitkaa Kristuksen laumaa”, *Valkeus*, heinäkuu 1992, s. 13.
6. Ks. OL 1:23.
7. Matt. 4:19.
8. Ks. Ob. 21, vuoden 1933 raamatunkäännös.
9. Matt. 25:32–40.



Vanhin Larry S. Kacher
seitsemänkymmenen koorumista

Älkää suhtautuko kevytmielisesti pyhiin asioihin

*[Tarkastelkaa] valintojanne esittämällä itsellenne [kysymys]:
”Onko tekemäni päätökset istutettu lujasti Jeesuksen Kristuksen evankeliumin hedelmälliseen maaperään?”*

Veljet ja sisaret, päätökset, joita teemme tässä elämässä, vaikuttavat suuresti iankaikkisen elämämme suuntaan. On olemassa sekä näkyviä että näkymättömiä voimia, jotka vaikuttavat meidän päätöksiimme. Ymmärsin tämän omakohtaisesti noin viisi vuotta sitten tavalla, joka oli käydä minulle kalliiksi.

Matkustimme perheen ja ystävien kanssa eteläisessä Omanissa. Päätimme rentoutua rannalla Intian valtameren rannikolla. Pian saapumisemme jälkeen 16-vuotias tyttäreemme Nellie kysyi, saisiko hän uida paikkaan, jota hän luuli hiekkasärkkäksi. Huomasin vedenaaltoilevan rauhottomasti ja sanoin hänelle meneväni ensin itse, sillä ajattelin, että vedessä saattaisi olla vaarallisia virtauksia.

Ituani lyhyen aikaa huusin vaimoleni ja kysyin, olinko jo lähellä hiekkasärkkää. Hän vastasi: ”Olet mennyt siitä reilusti ohi.” Olin tietämättäni joutunut ristiiallokkoon¹, joka kuljetti minua nopeasti kauemmas merelle.

En ollut varma, mitä minun tulisi tehdä. Ainoa, mitä saatoin ajatella, oli kääntyä ja uida takaisin rantaa kohti. Se oli aivan väärä ratkaisu. Tunsin itseni avuttomaksi. Voimat, jotka eivät olleet hallinnassani, veivät minua yhä kauemmaksi merelle. Tilannetta pahensi entisestään se, että vaimoni, joka luotti minun harkintakykyyni, oli seurannut minua.

Veljet ja sisaret, pidin hyvin todennäköisenä, etten selviäisi ja että minä päätöksenteollani aiheuttaisin myös vaimoni kuoleman. Suurten ponnistelujen ja uskoakseni myös jumalallisen ohjauksen jälkeen jalkamme jotenkin koskettivat hiekkapohjaa, ja saatoimme kävellä turvallisesti takaisin ystäviemme ja tyttäreemme luokse.

Tässä maallisessa elämässä on monia virtauksia – jotkut niistä ovat turvallisia ja jotkut eivät. Presidentti Spencer W. Kimball on opettanut, että elämässämme on väkeviä voimia, jotka ovat näkymättömien merivirtausten kaltaisia.² Nämä voimat ovat todellisia.

Meidän ei tulisi koskaan jättää niitä vaille huomiota.

Saanen kertoa teille toisenlaisesta virtauksesta, jumalallisesta virtauksesta, josta on tullut suuri siunaus elämässäni. Olen käännyttäminen kirkossa. Ennen käänntymystäni elämäni kunnianhimo oli laskettelu, ja sen vuoksi muutin lukion jälkeen Eurooppaan voidakseni toteuttaa tuota halua. Elettyäni muutaman kuukauden tavalla, joka vaikutti ihanteelliselta, minusta tuntui, että minun tulisi lähteä. Sillä hetkellä en ymmärtänyt, mistä tunteeni oli peräisin, mutta päätin toimia sen mukaan. Päädyin Provoon Utahiin muutaman hyvän ystävän kanssa, jotka minun laillani kuuluivat erääseen toiseen kirkkokuntaan.

Ollessani Provossa tapasin ihmisiä, jotka elivät hyvin erilaista elämää kuin minä. He vetivät minua puoleensa, vaikken ymmärtänyt miksi. Alkuun vastustelin näitä tunteita, mutta pian löysin sellaista rauhaa ja lohtua, jota en ollut koskaan tuntenut. Antauduin erilaisen virtauksen vietäväksi – virtauksen, jonka kautta sain ymmärryksen rakastavasta taivaallisesta Isästä ja Hänen Pojastaan Jeesuksesta Kristuksesta.

Minut ja ystäväni kastettiin vuonna 1972. Tämä uusi virtaus, jota päätin seurata, Jeesuksen Kristuksen evankeliumi, antoi elämälleni suunnan ja tarkoituksen. Se ei kuitenkaan ollut vailla haasteita. Kaikki oli minulle uutta. Toisinaan tunsin olevani eksyksissä ja hämmentynyt. Sekä ystävät että perheenjäsenet esittivät kysymyksiä ja aiheuttivat haasteita.

Minun oli tehtävä valinta. Jotkin heidän kysymyksistään herättivät minussa epäilystä ja epävarmuutta. Tämä valinta oli tärkeä. Mistä etsisin vastauksia? Oli monia, jotka halusivat saada minut vakuuttuneeksi teideni erheellisyydestä. Se oli kuin



ristiaallokko, joka päättäväisesti kuljettaisi minut kauas siitä rauhallisesta virtauksesta, josta oli tullut suurenmoisen onnen lähde. Opin hyvin selvästi periaatteen, jonka mukaan ”kaikessa on vastakohtaisuutta”. Opin myös, että minun on tärkeää toimia itse omasta puolestani, eikä jättää tahdonvapauttani toisten käsiin.³

Kysyin itseltäni: ”Miksi käänntymisin pois sellaisesta, mikä on tuonut minulle niin suurta lohtua?” Kuten Herra muistutti Oliver Cowderya: ”Enkö minä puhunut asiasta rauhaa sinun mieleesi?”⁴ Minun kokemukseni oli ollut samanlainen. Siksi käänntymisni yhä suuremmalla sitoumuksella rakastavan taivaallisen Isän puoleen, pyhien kirjoitusten puoleen sekä luotettavien ystävien puoleen.

Siitä huolimatta mielessäni oli monia kysymyksiä, joihin en osannut vastata. Kuinka käsittelisin epävarmuutta, jonka ne saivat aikaan? Sen sijaan, että sallisin niiden tuhota sen rauhan ja onnen, joka oli tullut elämääni, päätin siirtää nämä kysymykset syrjään joksikin aikaa luottaen siihen, että Herra ilmoittaisi kaiken omana aikanaan. Löysin lohdutusta Hänen sanoistaan profeetta Josephille: ”Katso, te olette pieniä lapsia, ettekä te voi kestää kaikkia asioita nyt; teidän täytyy kasvaa armossa ja totuuden tuntemisessa.”⁵ Päätin, etten hylkäisi sitä, minkä tiesin todeksi, seuraamalla tuntematonta ja kyseenalaista virtausta – mahdollista ”ristiaallokkoa”. Minä opin, kuten presidentti N. Eldon Tanner on opettanut: ”Kuinka paljon

viisaampaa ja parempaa onkaan, jos ihminen hyväksyy evankeliumin yksinkertaiset totuudet – ja hyväksyy uskon kautta ne asiat, joita hän – ei kykene ymmärtämään.”⁶

Tarkoittaako tämä, ettei vilpittömille kysymyksille ole sijaa? Kysykää nuorelta pojalta, joka etsi turvaa pyhästä lehdosta haluten tietää, mihin kaikista kirkkoista hänen tulisi liittyä. Pidelkää kädessänne Oppia ja liittoja ja tietäkää, että suuri osa siitä, mitä tässä innoitetussa aikakirjassa on ilmoitettu, on seurausta nöyrästä totuuden etsinnästä. Kuten Joseph oppi: ”Jos kuitenkin joltakulta teistä puuttuu viisautta, pyytäköön sitä Jumalalta. Hän on saava pyytämänsä, sillä Jumala antaa auliisti kaikille.”⁷ Kysymällä vilpittömiä kysymyksiä ja etsimällä jumalallisia vastauksia me opimme ”rivin rivin päälle, käskyn käskyn päälle”⁸, kun tietomme ja viisautemme lisääntyvät.

Kysymys ei ole niinkään ”Onko rehellisille, vilpittömille kysymyksille sijaa?” vaan oikeammin ”Mistä etsin totuutta, kun kysymyksiä tulee?” ”Olenko riittävän viisas pitääkseni lujasti kiinni siitä, minkä tiedän todeksi, huolimatta muutamista kysymyksistä, joita minulla ehkä on?” Todistan, että on olemassa jumalallinen lähde – Eräs, joka tietää kaiken, lopun alusta asti. Kaikki on Hänen edessään.⁹ Pyhät kirjoitukset todistavat, että Hän ”ei vaella mutkaisia polkuja, – eikä hän poikkea siitä, mitä hän on sanonut”¹⁰.

Emme saa milloinkaan tällä matkalla kuolevaisuudessa ajatella, että



valintamme vaikuttaisivat ainoastaan meihin itseemme. Hiljattain eräs nuori mies vieraili kodissani. Hänessä oli hyvä henki, mutta vaistosin, ettei hän osallistunut kirkon toimintoihin täysin aktiivisesti. Hän kertoi, että hänet oli kasvatettu evankeliumikeskeisessä kodissa, kunnes hänen isänsä oli ollut uskonon hänen äidilleen, mistä seurasi vanhempien avioero. Tämä vaikutti kaikkiin hänen sisaruksiinsa siten, että he kyseenalaistivat kirkon ja luopuivat siitä. Sydämeni tuntui raskaalta, kun puhuin tämän nuoren isän kanssa. Isänsä valintojen tähden hän kasvatti näitä kallisarvoisia henkilöitä nyt Jeesuksen Kristuksen evankeliumin siunausten ulkopuolella.

Eräällä toisella tuntemallani miehellä, joka kerran oli uskollinen kirkon jäsen, oli kysymyksiä tietystä opista. Sen sijaan että hän olisi pyytänyt vastauksia taivaalliselta Isältä, hän päätti ohjausta etsiessään luottaa ainoastaan maallisiin lähteisiin. Hänen sydämensä kääntyi väärään suuntaan, kun hän etsi jotakin, mikä vaikutti ihmisten kunnianosoitukselta. Hänen ylpeytensä kenties tuli tyydytetyksi ainakin väliaikaisesti, mutta hän tuli eristetyksi taivaan voimista.¹¹ Sen sijaan että hän olisi löytänyt totuuden, hän menetti todistuksensa ja vei mukanaan monia perheenjäseniä.

Nämä kaksi miestä joutuivat näkyvämmän ristiaallokon ansaan, ja he veivät mukanaan monia.

Sitä vastoin ajattelen LaRue ja Louise Milleriä, vaimoni vanhempia, joilla ei

koskaan ollut paljon maallista omaisuutta. Siitä huolimatta he päättivät opettaa lapsilleen palautetun evankeliumin puhdasta oppia ja elää tämän opin mukaisesti elämänsä jokaisena päivänä. Näin tekemällä he ovat siunanneet jälkeläisiään evankeliumin hedelmillä ja iankaikkisen elämän toivolla.

He vakiinnuttivat kodissaan mallin, jossa pappeutta kunnioitettiin, rakkautta ja sopusointua oli runsain mitoin ja evankeliumin periaatteet ohjasivat heidän elämäänsä. Louise ja LaRue näyttivät rinta rinnan, mitä on elää sellaista elämää, jonka esikuvana on Jeesus Kristus. Heidän lapsensa näkivät selvästi, mitkä elämän virtauksista toisivat mukanaan rauhaa ja onnea. Ja he valitsivat sen mukaisesti. Kuten presidentti Kimball opetti: ”Jos kykenemme luomaan – – vahvan ja vakaan virtauksen, joka johtaa kohti vanhurskaan elämän tavoitettamme – –, me ja lapsemme voimme päästä eteenpäin koettelemusten, pettymysten [ja] kiusausten vastatuulista huolimatta.”¹²

Onko valinnoillamme merkitystä? Vaikuttavatko ne ainoastaan meihin? Olemmeko asettaneet suuntamme lujasti palautetun evankeliumin iankaikkiseen virtaukseen?

Silloin tällöin mieltäni ahdistaa eräs kuvitelma. Mitä jos tuona syyskuuisena päivänä rentoutuessamme Intian valtameren rannalla olisin sanonut tyttärelleni Nellielle: ”Kyllä, mene vain. Ui hiekkasärkälle.” Tai jos hänkin olisi seurannut esimerkkiäni eikä sitten

olisikaan jaksanut uida takaisin? Mitä jos joutuisin elämään elämäni tietäen, että minun esimerkkini johti siihen, että ristiaallokko kuljetti hänet merelle, mistä hän ei koskaan palannut?

Ovatko ne virtaukset, joita päättämme seurata, tärkeitä? Onko esimerkillämme väliä?

Taivaallinen Isä on siunannut meitä Pyhän Hengen ylimaallisella lahjalla, joka ohjaa meidän valintojamme. Hän on luvannut meille innoitusta ja ilmoitusta, kun elämme kelvollisina saamaan niitä. Kehotan teitä hyödyntämään tätä jumalallista lahjaa ja tarkastelemaan valintojanne esittämällä itsellenne kysymyksen: ”Onko tekemäni päätökset istutettu lujasti Jeesuksen Kristuksen evankeliumin hedelmälliseen maaperään?” Kehotan teitä tekemään mitä hyvänsä tarvittavia muutoksia, olivatpa ne pieniä tai suuria, taataksenne taivaallisen Isän suunnitelman iankaikkiset siunaukset itsellenne ja rakkaillenne.

Todistan, että Jeesus Kristus on Vapahtajamme ja Lunastajamme. Todistan, että Hänen kanssaan tekemämme liitot ovat pyhiä. Emme saa koskaan suhtautua kevytmielisesti pyhiin asioihin.¹³ Rukoukseni on, että pysyisimme ikuisesti uskollisina. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Ristiaallokko: ”aallonrintama, joka törmää toiseen tai useampaan aallonrintamaan aiheuttaen meressä voimakasta tasapainon järkkymistä” (Dictionary.com).
2. Ks. ”Merivirrat ja perheen vaikutus”, *Valkeus*, heinäkuu 1975, s. 2–5, 20.
3. Ks. 2. Nefi 2:11, 16.
4. OL 6:23.
5. OL 50:40.
6. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1968, s. 49.
7. Jaak. 1:5.
8. OL 98:12.
9. Ks. Moos. 1:6.
10. OL 3:2.
11. Ks. OL 121:35–37.
12. Ks. ”Merivirrat ja perheen vaikutus”, s. 3.
13. Ks. OL 6:12.